

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **První železářská společnost Kladno, s.r.o.**, v konkursu
sídlem Huťská 160, Kladno
zastoupená Ing. Zdeňkem Urbanem, daňovým poradcem
sídlem Jungmannova 319, Jičín

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**
sídlem Na Pankráci 1685/17, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2019, č. j. 4610219/19/2110-00540-204117

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Průběh daňové exekuce

1. Dne 10. 5. 2019 žalovaný zřídil zástavní právo k nemovitým věcem žalobkyně za účelem zajištění žalobkyní neuhrazené daně, jejíž výše činila 6 617 567 Kč. Dne 15. 5. 2019 žalovaný žalobkyni vyzval k prohlášení o majetku podle § 180 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Osmi exekučními příkazy ze dne 15. 5. 2019 žalovaný nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtů žalobkyně u různých poskytovatelů platebních služeb k vymožení daňového nedoplatku ve výši 5 771 006 Kč (žaloba proti těmto příkazům byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2021, č. j. 55 Af 24/2019 - 22).
2. Dne 16. 5. 2019 proběhlo místní šetření u žalobkyně. Během něj jednatel sdělil, že daňový nedoplatek (k danému dni 6 166 216 Kč) uhradí, a to tak, že nejprve uhradí 3 500 000 Kč do 10 dní a zbytek bude uhrazen do 3 týdnů. Předmětem činnosti žalobkyně dle jednatele byla strojní výroba, obrábění, sváření.
3. Dne 27. 5. 2019 žalovaný vydal exekuční příkaz, kterým nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtů žalobkyně vedených u Komerční banky. Dne 17. 6. 2019 žalobkyně k výzvě k prohlášení o majetku označila výzvu za nezákonnou. Nicméně sdělila čísla svých bankovních účtů, seznam nemovitých věcí v jejím vlastnictví a přiložila přehled stavu zásob.
4. Dne 11. 9. 2019 žalovaný vydal exekuční příkaz na příkázání pohledávky z účtu žalobkyně u Trinity Bank. Téhož dne žalovaný vydal exekuční příkaz na příkázání jiné peněžité pohledávky k vymožení nedoplatku ve výši 5 355 402 Kč. Konkrétně zakázal poddlužníkovi žalobkyně, aby žalobkyni vyplatil pohledávky ve výši 77 227 Kč. Téhož dne žalovaný také vydal dvě rozhodnutí o zřízení zástavního práva k podílu v korporacích k zajištění dluhu žalobkyně. Dne 17. 9. 2019 žalovaný vydal exekuční příkaz na příkázání pohledávky z účtu žalobkyně u Oberbank k vymožení nedoplatku ve výši 5 361 255 Kč. Téhož dne vydal žalovaný exekuční příkaz na příkázání jiné peněžité pohledávky. Poddlužníkovi žalobkyně zakázal vyplatit jí pohledávku ve výši 170 979 Kč.
5. Dne 25. 9. 2019 žalovaný vydal exekuční příkaz na příkázání jiné peněžité pohledávky, kterým poddlužníkovi žalobkyně zakázal vyplatit jí pohledávku ve výši 6 814 Kč. Dne 10. 10. 2019 žalovaný rozhodl o zřízení zástavního práva k hromadné věci žalobkyně, konkrétně k obchodnímu závodu. Dne 11. 10. 2019 žalovaný rozhodl o zřízení zástavního práva k movité věci žalobkyně. Konkrétně šlo o laserové dělicí zařízení, mostový jeřáb, svářecí stroj a obráběcí centrum. Dne 11. 10. 2019 žalovaný vydal ještě jedno rozhodnutí o zřízení zástavního práva k movité věci, kterým zajistil celkem 14 vozidel.
6. Dne 14. 10. 2019 žalovaný vydal exekuční příkaz na příkázání jiné peněžité pohledávky, kterým poddlužníkovi žalobkyně zakázal vyplatit jí pohledávky v souhrnné výši přibližně 82 000 Kč.
7. Téhož dne vydal žalovaný touto žalobou napadené rozhodnutí (dále jen „napadené

rozhodnutí“), kterým žalovaný s odkazem na § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. e) a § 203 odst. 1 daňového řádu za použití zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) nařídil daňovou exekuci prodejem movitých věcí. Prodej nařídil k vymození nedoplatku včetně příslušenství ve výši 5 235 529 Kč. V rozhodnutí je uvedeno, že bude proveden soupis movitých věcí dlužníka, které budou zpeněženy, a že se sepsanými věcmi nemůže dlužník nakládat.

8. Dne 15. 10. 2019 byl sepsán protokol o soupisu věcí v provozovně žalobkyně. Do soupisu byly zahrnuty dva nákladní automobily, pět osobních automobilů a jeden přívěsný vozík. Sepsaná vozidla byla převezena z provozovny žalobkyně. Předpokládaný výtěžek z prodeje byl vyčíslen na 180 000 Kč. V protokolu o doplnění soupisu věcí ze dne 23. 10. 2019 je pak předpokládaný výtěžek z prodeje vyčíslen na 379 000 Kč. Dne 12. 12. 2019 bylo jedno z vozidel vyloučeno z daňové exekuce, neboť se prokázalo, že jeho vlastníkem je jiný subjekt. Součástí správního spisu jsou pak dokumenty k prodeji jednotlivých věcí.
9. V rozmezí od 24. 10. 2019 do 23. 12. 2019 žalovaný vydal řadu dalších exekučních příkazů na přikázání jiné peněžité pohledávky či na přikázání pohledávky z účtů.

Shrnutí žaloby

10. Žalobkyně se nyní projednávanou žalobou, podanou dne 23. 12. 2019, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 14. 10. 2019, kterým byla nařízena daňová exekuce prodejem movitých věcí žalobkyně.
11. Dle žalobkyně měl žalovaný úhradu daňové pohledávky plně zajištěnou zřízením zástavního práva na její veškerý nemovitý majetek, pročez nebyl dán žádný důvod k nařízení bezprostřední daňové exekuce, nadto v tak značném rozsahu. Žalobkyně vlastní movitý a nemovitý majetek v násobně vyšší hodnotě, než činí částka daňového nedoplatku vymáhaná napadeným rozhodnutím, přičemž žalovanému měla být z úřední činnosti známa mj. účetní zůstatková cena pozemků a staveb. Žalobkyně rovněž uvedla, že současně nečiní žádné kroky, které by mohly zapříčinit obavu o snížení jejího majetku a o dobytost daňových povinností.
12. Žalovaný nezohlednil pravidla směřující k ochraně dlužníka (§ 263 odst. 1 a 2 a § 264 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 177 odst. 1 daňového řádu) a postupoval v rozporu s § 5 odst. 3 daňového řádu. Daňová exekuce byla nepřiměřená a nevhodná. Žalovaný přistoupil k exekuci prodejem movitých věcí, které žalobkyně využívá pro svoji podnikatelskou činnost, přičemž měl ale úhradu nedoplatku zajištěnou zástavním právem k nemovitostem v hodnotě násobně převyšující vymáhaný daňový nedoplatek. Žalovaný tedy nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti. Žalovaný je povinen v souladu se zásadou přiměřenosti a hospodárnosti využít méně invazivní nástroje správy, než přistoupí k nařízení daňové exekuce. Zástavní právo může plnit i uhrazovací funkci, a proto má před exekucí aplikační přednost. Žalobkyně byla nařízením daňové exekuce poškozena na vlastnickém právu a právu provozovat podnikatelskou činnost, přičemž tento zásah neobstojí v testu proporcionality. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 3. 2019, č. j. 2 Afs 392/2017 - 48. Daňová

exekuce na základě napadeného rozhodnutí byla nepřiměřená a nevhodná.

13. Žalobkyně také tvrdí, že důvod vzniku nedoplatku souvisí s tím, že žalovaný již několik let v rámci daňové kontroly neúměrně dlouho prověřuje nadměrný odpočet ve výši 8 269 489 Kč za zdaňovací období prosinec 2015, což má zásadní dopad do *cash flow*.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve vyjádření ze dne 29. 4. 2020 připomněl, že dne 10. 5. 2019 zřídil zástavní právo k nemovitým věcem žalobkyně. Dále zřídil zástavní práva k podílům v dceřiných společnostech žalobkyně a jejímu obchodnímu závodu.
15. Na základě vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 14. 10. 2019 vydal žalovaný nyní napadené rozhodnutí na prodej movitých věcí žalobkyně, které byly pojaty do soupisu movitých věcí dlužníka. Do soupisu byla pojata vozidla ve vlastnictví žalobkyně, která jsou specifikovaná v protokolu o soupisu věcí ze dne 14. 10. 2019. Tato vozidla byla následně prodána žalovaným v dražbách.
16. Argument žalobkyně ohledně dostatečného zajištění dluhu prostřednictvím zřízeného zástavního práva k nemovitostem v daném případě neobstojí. Žalovaný zřídil zástavní právo k nemovitostem preventivně. Z listu vlastnictví ohledně předmětných nemovitostí bylo již na první pohled patrné, že k většině těchto nemovitostí existovalo v době zřízení zástavního práva žalovaného přednostní zástavní právo jiných věřitelů s výhodnějším pořadím. V případě nemovitostí v k. ú. K. činila částka zajištěná zástavními právy s výhodnějším pořadím 97 000 000 Kč, v případě nemovitostí v k. ú. K. činila 117 000 000 Kč a v případě nemovitostí v k. ú. B. činila 150 000 000 Kč. V případě nemovitostí v k. ú. D. byl žalovaný první v pořadí, nicméně předmětné nemovitosti jsou dva oddělené pozemky, které jsou stěží samostatně prodejné. Z toho plynula důvodná obava, že takové zajištění není dostatečné, respektive žalovaný nemohl mít dostatečně za to, že jeho pohledávky za žalobkyní budou v plné míře uspokojeny.
17. Nadto z judikatury k § 5 odst. 3 daňového řádu plyne, že k prodeji nemovitých věcí by mělo docházet tehdy, když nelze vymoci dlužné částky na jiném majetku dlužníka. Tudíž exekuční prodej nemovitostí by měl být považován za nástroj *ultima ratio*.
18. Před vydáním napadeného rozhodnutí vydal žalovaný exekuční příkazy zejména vůči poskytovatelům platebních služeb, později i vůči známým poddlužníkům žalobkyně. Jak je patrné ze sdělení ze dne 30. 3. 2020, obdržené částky na základě těchto exekučních příkazů nebyly dostatečné.
19. Žalovaný postupoval zcela logicky, když nejprve zvolil postup méně zasahující do majetkové sféry žalobkyně a teprve poté přistoupil k intenzivnějším krokům. Žalobkyně provozuje činnost, jejíž podmínkou je existence výrobního závodu, který vyžaduje prostorové zázemí a výrobní haly. Dle žalovaného lze přepravní prostředky do budoucna pořídit mnohem snadněji (nájem, leasing) nežli v případě nemovitých věcí potřebných pro podnikatelskou činnost žalobkyně.

20. Žalobkyně sama neučinila dostatečné kroky k úhradě svého dluhu a neučinila tak zřejmě ani vůči jiným věřitelům, neboť dne 30. 12. 2019 bylo vůči ní zahájeno insolvenční řízení. To ostatně vyvrací argument žalobkyně, že její majetek mnohonásobně převyšoval výši pohledávky žalovaného a její tvrzení, že dobytnost pohledávky není jakkoliv ohrožena.
21. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je přípustná, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo proti exekučnímu příkazu přípustné odvolání a námitky podle § 159 daňového řádu nebyly považovány za řádný opravný prostředek (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 - 53, č. 3873/20019 Sb. NSS). Následná změna § 159 daňového řádu účinná ode dne 1. 1. 2021 není pro posouzení této věci relevantní. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
23. Projednání věci nebrání ani probíhající insolvenční řízení (blíže viz rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017 - 42, a ze dne 10. 7. 2018, č. j. 4 As 149/2017 - 121).
24. Jak již bylo zmíněno výše, zdejší soud se nedávno zabýval žalobou žalobkyně proti jiným exekučním příkazům vydaným v rámci téhož exekučního řízení. Rozsudkem ze dne 7. 12. 2021, č. j. 55 Af 24/2019 - 22, který nabyl právní moci dne 13. 12. 2021, žalobu zamítl. Žalobkyně v ní uplatnila téměř doslova shodnou argumentaci jako v nyní projednávané žalobě. Soud se závěry citovaného rozsudky plně ztotožňuje, a proto jeho závěry přebírá i v této věci.
25. Podle § 5 odst. 3 daňového řádu správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.
26. Podle § 170 odst. 1 daňového řádu správce daně může zřídit rozhodnutím zástavní právo k majetku daňového subjektu k zajištění jím neuhrazené daně za podmínek stanovených občanským zákoníkem, pokud tento zákon nestanoví jinak.
27. Podle § 175 odst. 2 daňového řádu správce daně zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku.
28. Žalobkyně vystavěla i tuto žalobu na základní tezi, podle níž došlo v dané věci k dostatečnému zajištění úhrady vykonatelných daňových povinností již zřízením

zástavního práva k nemovitým věcem, jejichž hodnota dle žalobkyně podstatně převyšovala výši daňových nedoplatků. Za této situace bylo dle jejího názoru nepřiměřené a nezákonné, pokud žalovaný přistoupil po zřízení zástavního práva i k vydání napadeného rozhodnutí. S touto úvahou však nelze souhlasit. Dle představ žalobkyně měl zřejmě žalovaný po zřízení zástavního práva jen pasivně vyčkávat na uhrazení splatné a vykonatelné daňové povinnosti a strpět další prodlení žalobkyně. Tak tomu ale není. Zástavní právo je primárně zajišťovacím institutem, jehož prostřednictvím nedochází k bezprostřední úhradě daňové pohledávky. Žalobkyně pomíjí, že v době vydání napadeného rozhodnutí již byly daňové pohledávky relativně dlouhou dobu po splatnosti a vykonatelné, přičemž ani neuvedla žádný konkrétní důvod, proč sama dobrovolně daňové povinnosti nesplnila. Pokud tedy nedošlo k dobrovolné úhradě daňových nedoplatků, byl žalovaný oprávněn bez dalšího přistoupit k jejich vymáhání. Šetrnější kroky, které žalovaný učinil do vydání napadeného rozhodnutí (viz rekapitulace výše), přitom zjevně k vymožení nedoplatku nevedly.

29. Dále soud konstatuje, že žalovaný před nařízením exekuce zjistil stav účtů žalobkyně a následně rozhodl o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem. U většiny nemovitých věcí byly pozemky již zatíženy zástavními právy věřitelů s lepším postavením zajišťujícími pohledávky ve výši převyšující žalobkyní tvrzenou souhrnnou hodnotu nemovitých věcí. Přednostní postavení svědčilo žalovanému pouze u několika málo nemovitých věcí v k. ú. D. u K.. Žalovanému sice mohla být z účetní rozvahy žalobkyně zřejmá přibližná cena pozemků a staveb, jak upozorňuje žalobkyně, nicméně jedná se o souhrnný údaj ke všem nemovitým věcem. Žalovaný tak nemohl z dostupných údajů seznat, jaká je hodnota a případná likvidita konkrétních nemovitých věcí a zda částka vymožená jejich případným prodejem by byla dostatečná k úhradě daňového nedoplatku. Ze zjištěných majetkových poměrů žalobkyně není patrné, že by pouhé zřízení zástavního práva dle § 170 daňového řádu mělo zjevně dostačovat k úhradě daňového nedoplatku a dosažení účelu daňové exekuce, nehledě na to, že zástavní právo slouží pouze jako zajišťovací prostředek a jeho úhradová funkce se projeví až při realizaci zástavního práva. Lze proto přisvědčit závěru žalovaného, že pouhé zřízení zástavního práva nebylo způsobilé zajistit plně vymožení daňového dluhu, neboť i v případě realizace zástavního práva by výtěžek zřejmě připadl věřitelům s lepším pořadím a daňová pohledávka zajištěná zástavním právem by s vysokou pravděpodobností nebyla uhrazena. Námitka, že k vymožení daňového nedoplatku dostačovalo zřízení zástavního práva na nemovitých věcech žalobkyně, proto není důvodná.

30. Nadto soud zdůrazňuje, že samotný prodej nemovitých věcí představuje zpravidla závaznější zásah do práv žalobkyně nežli jiné způsoby vymáhání pohledávky, včetně prodeje movitých věcí, k němuž došlo na základě napadeného rozhodnutí (v tomto případě došlo k prodeji několika automobilů žalobkyně). Proto bylo zcela na místě, pokud žalovaný upřednostnil prodej movitých věcí, neboť prodej nemovitých věcí by měl být zvolen až v případě, že není jiný (méně zasahující do práv dlužníka) způsob exekuce možný nebo vhodný. V tomto ohledu žalovaný ve vyjádření přiléhavě podotkl, že případné opětované pořízení přepravních prostředků (např. formou nájmu či leasingu) je mnohem snazší než koupě nemovitostí vhodných k podnikání. Při posuzování přiměřenosti vymáhání uložené povinnosti je současně nutné mít na paměti, že správce daně musí v rámci daňové exekuce volit nejmírnější prostředek, který však zároveň ještě

naplňuje cíl daňového řízení. Ačkoliv je tedy pravdou, že správce daně musí postupovat tak, aby co nejméně zasáhl subjektivní práva daňového subjektu, pokud zde na základě konkrétních okolností případu neexistuje jiný, méně zatěžující způsob výkonu uložené povinnosti, je nutné využít zbývající zákonem stanovené postupy, které sice pro daňový subjekt citelný zásah do jeho práv představují, ale jsou způsobilé dosáhnout cíle. Pokud s ohledem na majetkovou situaci žalobkyně neexistoval v době vydání napadeného rozhodnutí jiný mírnější a vhodnější způsob, jak exekučním titulem stanovenou povinnost vymoci, což žalobkyně netvrdí (vyjma tvrzení o postačujícím zajištění nemovitostí, které bylo již vypořádáno výše) a nedokládá, bylo na místě přistoupit k daňové exekuci prodejem movitých věcí, byť představuje citelný zásah do práv žalobkyně a může vést k omezení její podnikatelské činnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2021, č. j. 8 Afs 27/2018 - 55, odst. 33). V posuzovaném případě tedy nic nenasvědčuje tomu, že by žalovaný uplatňoval své pravomoci v rozporu s ústavními principy nebo že by nerespektoval princip proporcionality a obecné zásady daňového práva nastíněné např. nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, na který odkazuje žalobkyně (být se jedná o případ skutkově zcela odlišný).

31. Odkaz žalobkyně na rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2019, č. j. 2 Afs 392/2017 - 48, č. 3975/2020 Sb. NSS, není přílehlavý. V uvedené věci totiž NSS hodnotil zákonnost postupu správce daně, který přistoupil k bezprostřednímu nařízení exekuce po vydání zajišťovacích příkazů. Jak NSS ve zmíněném rozsudku konstatoval, zajišťovací příkaz již sám o sobě představuje významný zásah do práv daňového subjektu, jelikož jeho vydáním je poškozen majetek i toho daňového subjektu, jenž dosud řádně plnil své povinnosti a v danou chvíli nemá fakticky žádný nedoplatek na řešení daňové povinnosti. V případě exekuce zajišťovacích příkazů je tak správce daně povinen zvláště šetřit práva a právem chráněné zájmy daňového subjektu. Posouzení přiměřenosti způsobu exekuce u zajišťovacích příkazů pak bude značně odlišné od volby způsobu exekuce již vykonatelných daňových nedoplateků. Žalobkyně navíc měla dostatečný prostor plnit daňovou povinnost dobrovolně a v takovém případě má při hodnocení přiměřenosti a zákonnosti způsobu exekuce mnohem vyšší význam zájem na řádném výběru již splatné daně. Lze tak přisvědčit žalovanému, že nařízení exekuce, včetně vydání napadeného rozhodnutí, bylo logickým postupem a pro žalobkyni nemohlo být ničím neočekávaným.
32. Nedůvodná je rovněž dílčí námitka, podle níž je exekuce nepřiměřená s ohledem na nevyměřený nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2015. Soud v případě přezkumu rozhodnutí vydaných v další fázi řízení (v řízení exekučním) může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci a podobně (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75). Úkolem soudu v tomto řízení není přezkoumávat postup žalovaného v daňové kontrole související s uplatněním žalobcem tvrzeného nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2015. Soud nicméně připouští, že nevrácení nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty může za určitých okolností podstatně ovlivnit *cash-flow* daňového subjektu a v krajním případě i znemožnit včasné uhrazení jiné daňové povinnosti. V daném případě však žalobkyně setrvala jen u obecného poukazu na probíhající daňovou kontrolu, přičemž neuvedla žádná konkrétní tvrzení svědčící o tom, že vznik daňových nedoplateků byl zapříčiněn právě a jen zadržením nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty. Navíc

pomíjí i skutečnost, že pokud jde o nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2015, uplynula již od jeho tvrzeného zadržení poměrně dlouhá doba, v průběhu níž měla možnost učinit odpovídající kroky k tomu, aby zajistila včasnou úhradu vymáhaných daňových pohledávek, a to i případným zpeněžením movitého či nemovitého majetku. Zadržení nadměrného odpočtu v důsledku daňové kontroly nezavazuje žalobkyni povinnosti platit řádně a včas jiné daňové povinnosti.

33. Soud tak shrnuje, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, nedopustil se excesu a zvolil způsob exekuce, který nebyl zjevně nepřiměřený ani nevhodný. Soud proto shledal uplatněné žalobní námitky nedůvodnými. Vzhledem k tomu, že soud shledal uplatněné žalobní námitky nedůvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, ale vzhledem k tomu, že mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, nebyla mu náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

předsedkyně senátu